

ELS LLIBRES I LES COSES

IGNASI
ARAGAY

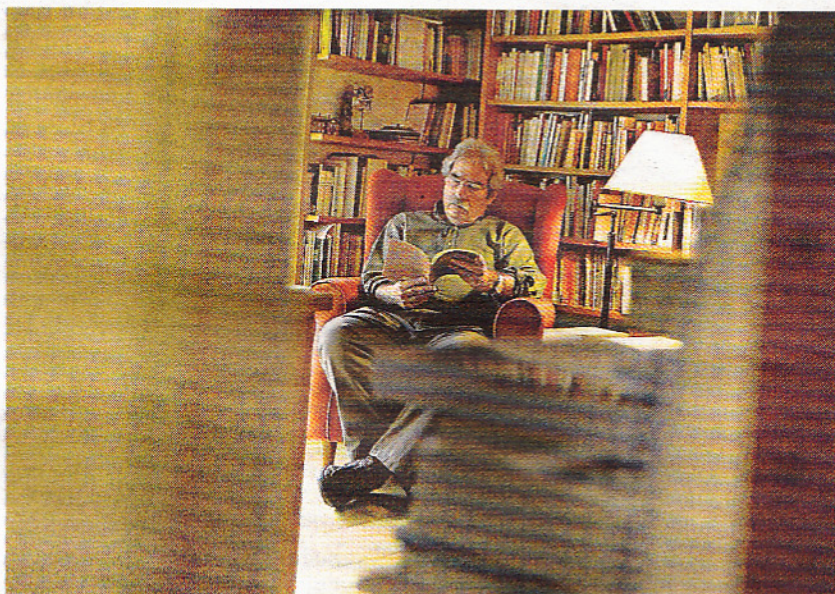

Jaume Cabré és poc donat a les confidències personals. El que ha de dir ho diu a través de la seva obra: vint-i-dos llibres i centenars de guions televisius. No escriu dietaris ni pensa fer memòries. Per això té especial interès el llibre *Què pensa Jaume Cabré* (Dèria), que només ha estat possible gràcies al fet que l'entrevistador és el seu amic d'adolescència, el pianista de La Locomotora Negra i catedràtic de pedagogia de la Universitat de Barcelona, Cristòfol A. Trepà. Des de l'amistat, li ha estirat la llengua per fer-lo parlar de la seva vida i la seva obra.

La conversa entre Trepà i Cabré ens descobreix curiositats biogràfiques, alguna tiferia i la seva manera quotidiana d'enfrontar-se a l'escriptura. Anireu dels mítics estius familiars a Tona –i alguns anys en una fàbrica de Rubí– als seus gustos literaris d'adult; Homer, Petrarca, Ausiàs March, Tolstoi, Verdàguer, Foix i un llarguíssim etcètera.

Infantesa i joventut: l'escolarització poc feliç als jesuïtes del carrer Casp de l'Eixample barceloní –al cap dels anys hi va ser un professor feliç–; el noi que xalava jugant a handbol i a qui li interessaven les matemàtiques i la física; totes les feines d'un pare escarràs per tirar endavant una família catòlica i catalanista –havia militat a la UDC de Carrasco i Formiguera–; l'afició al Barça –de petit ja el portaven a les Corts–; la tardana afició

Tot el que Jaume Cabré no volia dir

PERE TORDERA

**VA DISFRUTAR FENT DE
PARE I ARA ESPERA QUE
CREIXIN ELS NÉTS PER
"BOMBARDEJAR-LOS
AMB HISTÒRIES"**

com a lector –s'hi va posar als 16 anys–; l'ambient musical familiar –els pares tocaven el piano a quatre mans i ell imitava Raimon a la guitarra–; la bona experiència en l'escoltisme i la seva religiositat juvenil, que el portaria a ingressar al seminari dels jesuïtes a Raimat, on es va estar un any i mig.

Dels anys d'universitat recorda professors com Blecua, Marco,

Veny, Solà, Rafel, Vidal Alcover, Salvat... La seva amistat amb Puyal, que era de la mateixa promoció, data d'aquells anys (després Puyal el va introduir al món de la tele). Aquells anys va simpatitzar amb el PSUC i va tenir pluriocupació: es despertava a les tres de la matinada per anar a descarregar caixes al Born de quatre a vuit del matí. Va fer la mili a Ceuta, on va donar classes de català! Després faria molts anys de professor, primer a Vila-real, on va fer amistat amb Pitarch i Mira: "Sempre em sentiré mestre". Va disfrutar molt com a pare i ara espera que creixin els néts "per començar a bombardejar-los amb històries". ♦